

F. t. beslutn. om bedre straffe

Ad 3)

For den enkelte indsatte bør der være en ret til behandling. Det kan handle om at lære at styre sig selv – at bruge ord i stedet for muskler. Det kan handle om at lære at læse, skrive og regne osv. For en meget stor gruppe af indsatte handler det om at få hjælp til at op-høre med forskelligt misbrug enten i form af et motivationskursus mod ens misbrug eller i form af et egentligt behandlingstilbud.

Ad 4)

Efter uproblematisk afsoning får de fleste indsatte prøveløsladelse efter at have afsluttet to tredjedele af straffen. I den periode følges de sædvanligvis af Kriminalforsorgen i Frihed, som bistår med antabusbehandling, rådgivning om arbejde eller uddannelse osv. Med dette forslag ønskes Kriminalforsorgen i Friheds palet udvidet med de forskellige vilkår, der nu er åbnet op for med muligheden for at få prøveløsladelse efter halv tid.

Ad 5)

De store, lukkede fængsler er bygget efter en tankegang, der blev udviklet i begyndelsen af 1800-tallet. Med de ændringer, der herefter er blevet gennemført i kriminalforsorgen, er selve fundamentet for afsoningen ændret. Det handler ikke længere om at behandle den indsatte som et isoleret menneske, men om at afgrænse straffen til blot en forhindring for den pågældende i at være på fri fod. Det indebærer, at tilværelsen under afsoningen skal være så tæt på det almindelige liv som muligt.

Men de gamle fængslers opbygning betyder, at man på de almindelige afdelinger ikke sjældent har 100 mænd i et fællesskab, fordelt på forskellige gange. Det er ikke den rigtige måde at lære at leve et liv uden kriminalitet på, at en førstegangskriminel kan afsone sammen med mennesker, der har begået alvorlig kriminalitet adskillige gange.

Samtidig sætter det de ansatte i en vanskelig situation, fordi det er svært at få den gode kontakt til en indsat, idet den indsatte ikke sjældent løber ind i repressalier fra de øvrige, fordi den indsatte anses for at være en »overløber« eller »stikker«, eller hvordan det nu defineres, hvis den indsatte taler med de ansatte.

Målet må derfor være at få de almindelige fanger i de lukkede fængsler til at afsone i mindre enheder.

Ad 6)

Pensionen Skejby er den eneste pension i Danmark, hvor man arbejder aktivt med afsonerne for at få dem til at forholde sig til deres kriminalitet sammen med bofæller, som ikke er kriminelle. Det giver en anden form for konfrontation af forskellige værdier og får ikke sjældent afsonerne til at se deres kriminalitet i et nyt lys samt får dem til at forstå, at der er andre måder at leve sit liv på end ved at begå kriminalitet.

Ad 7)

Uddannelsen af fængselspersonalet er en uddannelse, der kombinerer praksis med teori. Det er en kortvarig uddannelse, som ikke svarer til de krav, der stilles, hvis man vil udvikle bedre straffe, som giver mindre tilbagefald til ny kriminalitet. SF foreslår derfor uddannelsen forbedret, samt at der i fængslerne ansættes flere forskellige typer uddannede, for at man i højere grad kan lære af de forskellige fags praksis og erfaring. Denne måde at tænke udvikling af et område på er f.eks. sket inden for psykiatrien, hvor socialpædagoger og lignende faggrupper ansættes på lige fod med plejepersonalet til gensidig gavn, herunder især til gavn for patienterne. Disse erfaringer burde generelt kunne overføres til fængslerne.

Ad 8)

Som nævnt er det karakteristisk for de fleste indsatte, at de har en meget svag boglig baggrund. For mange er det svært overhovedet at turde kaste sig ud i et uddannelsesforløb. Derfor er det vigtigt, at der er en gulerod i form af bedre betaling, hvis man skal have de indsatte til at prioritere det under en afsoning.

Ad 9)

Det helt afgørende for, at en afsoning ikke alligevel resulterer i ny kriminalitet, er, at der lægges en realistisk plan, som gennemføres, og hvor kommunen er forpligtet til, at den skal kunne gennemføres. Denne plan skal indeholde et udviklingsforløb, hvor endemålet er, at den tidligere indsatte har en realistisk chance for at få et job.